

SAMO ZA NJIH, KROZ GILLETTE

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 19

Upravo sam bio otišao u mirovinu. Četrdeset godina prodaje u Gillette Italiji. Kao mnogi muškarci mojih godina, imao sam malo izbora, ali jednu sigurnost: vrijeme koje se nekoć činilo beskrajnim postalo je, nekom čarolijom, mjerljivo. Pokazivalo je prema cilju – onom koji bi za mene bio novi početak.

U životu sam imao malo poroka. Plod odgoja izgrađenog na načelima i dužnosti – ne na potrebama i željama. Tog sam dana hodao ulicom s knjigama pod rukom. Moja prava strast.

GILLETTENARRATIVE me zarobio – bez potrebe za naramenicama.

Onda sam začuo glasove. Ženske glasove. A iza mene: skupina žena. I kakvih žena. Lijepe i upečatljive kao one u filmovima – bez ijedne mane. Kretale su se brzo, ostavljajući trag za sobom poput bolida Formule 1 – onih koje drugi vozači jure, pokušavajući ugrabiti prednost. Pošao sam za njima.

Nisam imao ulaznicu. Ni pozivnicu. Ni novca. Nisam klonuo duhom. Mi, Gilletteovi ljudi, znamo dobro raditi jednu stvar – uvijek istu: nalaziti rješenja. Nikad probleme.

Prišao sam jednoj od njih i dao joj knjigu. Nasmiješila se. Pitala me kako se zovem. I u tišini me uhvatila za ruku i uvela u kazalište – bez riječi.

Čarolija žena. Moć žena.

Očekivao sam konferenciju. Kratku predstavu. Razgovor s novinarima. Ono što nikad nisam očekivao bilo je lansiranje nove obrazovne kampanje pod naslovom:

TO SE NE RADI. Bile su to upravo one riječi koje svaka žena na svijetu koristi – najprije s djecom, zatim s muškarcima.

Trajalo je gotovo sat vremena. Taman dovoljno – prosječan kognitivni prozor koji je muškarcu potreban da prihvati neku ideju prije nego što je obradi, i tek je onda promijeni.

I sve je bila istina. Rađamo se iz žene. Dolazimo na svijet plačući i odlazimo s njega plačući. Cijeli život tražimo žensko rame na koje ćemo se nasloniti. A na kraju se uvijek nađemo sami – s jednom mantrom koja nam odzvanja u ušima:

to se ne radi.

Nando the Scribe